

Kelemen Zoltán

Első 21 novella

Kelemen Zoltán

Első 21 novella

Kolozsvár, 2013

Kelemen Zoltán
Első 21 novella

Szerzői kiadás - Kolozsvár, 2013

ISBN 978-973-0-14798-8

© Minden jog fenntartva. Ennek a kiadványnak semmilyen része nem másolható, tárolható visszakereső rendszerben, semmilyen formában, semmilyen eszközzel, mechanikusan, elektronikusan, fénymásolva, felvételt készítve, vagy egyéb módon, a szerző előzetes írásbeli engedélye nélkül.

*„Minden féltve őrzött dolognál jobban óvd szívedet, mert
onnan indul ki az élet!”*

Péld. 4, 23

Állati szemtelenség

A korai huszadik század egyik szeptemberének a végén vándormutatványosok érkeztek Bécsből Sopron északnyugati külvárosába. A cirkusz neve Lángoló Kör volt, sokan ismerték, és a Belvároshoz közel, a Virág-völgy legdélibb részében húzta fel a sátrát. Ez aztán rövid időn belül lángokba borult, és anélkül, hogy elhamvadott volna, égni kezdett. Három napig szándékozott maradni a városban. Az előadások időpontját hatalmas méretű színes plakátokkal ismertették. Ezeket a cirkuszigazgató akaratából az alkalmazottak már a sátorfelhúzás után kiaggatták a hűség városának különböző pontjain. A falragaszok többek között lángokban álló sátrat ábrázoltak, körülötte néhány állattal, rövid szöveggel.

A Lángoló Kör előadásai péntek délután hat órakor kezdődtek meg a folyamatosan lángokban álló sátorban, és két óra hosszat tartottak. A belépő száz aranykorona volt. Ezt a kíváncsiságtól fűtött soproniak teketóriázás nélkül kifizették. Egyesek üdítőre, patogatott kukoricára vagy éppen vattacukorra is költöttek, majd a cirkusz három bejáratának egyikén belépve tetzés szerint helyet foglaltak. Levetették őszi kabátjukat, kalapjuk, és várták az ígéretesnek tűnő előadások megkezdését. Hat óra utánra a sátor zsúfolásig megtelt. Sokan még álltak is. Belsejében lassan kezdett felgyülemelni a változatos szagokat, illatokat rejtegető

meleg, hangos, fültépő lárma, félhomály. Hirtelen felhangzott Beethoven ötödik szimfóniája. Erre mindenki elhallgatott és kíváncsian figyelni kezdett. A dallamos zenére háromszögű reflektorok gyúltak ki a magasban. Fényükkel megvilágították a porond közepét. Ott hangos és ijesztő robbanással megjelent a cirkuszigazgató egy nyúlánk, cilinderével együtt háromméteres férfi, bordó frakkban, cincérhez hasonló hosszú bajusszal. Ő mindamellet, hogy a vándormutatványosok adminisztratív dolgait intézte, a változatos előadások levezetőjeként is tevékenykedett. Tisztelettudóan meghajolt, majd hangosan, a „Hölgyeim és uraim...” szavakkal indítva ismertette az aznap esti programot, és ünnepélyesen megnyitotta az előadást. Beszédét bevégezve egy pukkanás kíséretében eltűnt, a folytonosan hangzó zenei aláfestés pedig keményebb dallamra váltott.

Az aréna területén halk pattogó hangok közepette különböző méretű fém-, valamint kő súlyok jelentek meg. A föld meghasadt, a mélyből pedig előugrott egy férfi. Meztelen barna teste fogpiszkáló sovány volt. Olyannyira, hogy a kilátszó csontjai mellett dobogó szívét és lüktető tüdejét is látni lehetett. Épp csak egy selyemből készült ágyékkötőt viselt. Ő volt Borda, az erőművész. Alig öt-tíz percig tartózkodott a porondon. Ez idő alatt a körülötte levő súlyokkal könnyedén zsonglőrözni kezdett, egyensúlyozott velük, majd fűrgén különböző alakzatokat, épületeket épített belőlük: piramis, kocka, torony... A lélegzetelállító, meg főként elképesztő előadás vége

felé Borda szétmorzsolta a kő súlyokat, a fémből készületeket pedig golyókká gyúrta, majd kigördítette a sátor közepének egyetlen bejáratán. Cselekedete után széles mosollyal és sűrű pukedlizések közepette, amelyet hangos tapszivatár kísért végig, hátrahagyta a közönséget. Távozása utána, alighogy az ujjongás kezdett alábbhagyni, hat oroszlánfejű zöldes óriáskígyó siklott be a porondra. Üvöltve, fel-felágaskodva kétszer-háromszor körbekúszták az arénát. Eközben a mennyezetről vaskos lenkötelek ereszkedtek le, a társaságukban pedig csak úgy a semmiből egy hosszú, fehér korbács jelent meg. Az oroszlánkígyók az általuk már jól ismert lebegő „idomító” eszköz csattogásaira felugrottak a kötelekre, majd nekiláttak a betanult kötél-táncok bemutatásához. Előadásuk csúcspontja a lengő trapézok használata volt, amikor rémisztő magasságban dobálták, továbbá kapták el egymást. Néha egy-egy kört, virágot formáltak a levegőben. A többnyire tátott szájjal figyelő közönséget nagyon hamar megnyerték maguknak. Mutatványukkal végezve ugyanúgy távoztak, mint ahogy érkeztek. Ezután a porond közepén fehér gőz kezdett felhalmozódni, amelyből aztán egy feketehajú férfi alakja tűnt fel: Csillám, a vándormutatványosok bűvésze. Az illető talpig fekete öltözetet viselt kalappal, kesztyűvel, sétapálcával. Az egyszerű kis bűvészi mutatványok után késekkel dobáltatta meg, kettéfűrészeltette, darabokra szedette, sőt meg is pörköltette magát. Mindezek után kalapjának a belsejéből elkezdte előszedegetni egy fehér

elefánt mozgó testrészeinek a darabjait, amelyek szempillantások alatt egyesültek is. A teremtmény békés ormánylengetések közepette állt a bűvész előtt, aki kalapját egyből fekete kendővé változtatta, és az állatra dobta. Mindenki meglepetésére a kis szövetdarab elkezdett megnyúlni. Teljes egészében lefedte az emlőst. Alig telt el pár másodperc, és a kelme alatti test minden jelenlévő meglepetésére hullámszerűen kezdett. Ekkor a férfi egy hirtelen rándítással eltávolította a leplet az állatról, amelynek helyén egy kupac fehér egér tornyosult. A rágcsálók élénk cincogások kíséretében sietve távoztak a cirkusz sátrából. Csillám szikrázó tekintettel, mosolyogva egyszer csak elkezdett a levegőbe emelkedni, ahol aztán apró tarka pillangókká válva lassan eltűnt. Közben folyamatosan integetett a kalappá változtatott kendővel, továbbá meg-meghajolt néhányszor, csókot szórt, majd újra integetett. Körülötte elismerő taps tört fel. A három érdekesítő mutatvány után, a cirkusz könnyed állatparádéja következett. Léha, szokványos bohócokkal, különleges állatokkal. Az aprólékosan kisminkelt bohócok kinézetre pont úgy festettek, mint valami tarka papagájok. A szivárvány színeibe voltak öltözve, és változatos hangszerekkel, mint például harmonika, trombita, dob, különféle dallamokat játszottak. Tettük közben az egymás mellett felsorakozva bevonuló állatok hátán ugrabugráltak, bukfenceztek, cigánykereket vetettek. Az alattuk levő állatok között voltak kétféjű tigrisek, hárompúpú tevék, tüzet fújó, fekete elefántok, agyaras

zsiráfok, aranyszőrű lovak, buborékokat böfögő, rózsaszínű struccok, nyúlfülű lámák és sok más különleges állat. Leírtak néhány kört a bohócok által lejátszott zenedallamokra, majd egymásra mászva piramist építettek. Rövid időn belül leugrottak egymásról, és libasorban távoztak. A műlovglás követte őket. Főszereplője egy atlétikus alkatú személy volt. Testének egyik fele nő, másik fele pedig férfi. Feszés, lila bársonyruházatot viselt, és gyöngy fehér egyszarvúkon lovagolt, táncolt, ugrált. Távozása után a cirkuszi előadás záró műsora következett, amely több állati mutatványból állt. Pogácsa kezdte meg. Egy kövér nehézkesen mozgó óriás víziló, aki különféle előtte feltűnő süteményeket falt fel. Ez idő alatt dallamosan böfögött, illatosat szellentett. Őt Koridon, a cirkusz bernáthegyi nagyságú, róka-farkas keverékű kutyája követte. Hullahopp karikákkal meg egy nagy vörös műanyag labdával vonult be a porondra, és szórakoztatta a közönséget. Tudott kacsintani, emberekhez hasonlóan nyelvet ölteni. Az utolsó mutatvány egy medvékből álló együttesre volt bízva: a Barka családra. Volt közöttük gitáros mosómedve, trombitás barnamedve, egy zongorázni tudó jegesmedve, sőt még egy panda meg koala is. Ezek közül az első dobon játszott, míg az utóbbi harmonikán. Különféle közismert zenedallamokat tudtak eljátszani azok szövegének az eléneklésével együtt.

Barkákék fellépése előtt Koridon kissé kimerülten távozott a porondról. Félredobta a labdáját, karikáit, és

lassan a kutyaólhöz hasonló lakókocsijához vánszorgott, ahol a kölykei várták. Szerencséjére azok nyöszörögve épp aludtak. Megkönnyebbült. Vacsora nélkül feküdt le. Hamar el is aludt. Éjfél tájt hangos üvöltésekre, dula-kodásra, vérszagra ébredt. A cirkuszt megtámadta egy rablóbanda. Az ellenszegülőket mind megölték. Így történt Koridonnal is. Három vasgolyó szempillantások alatt végzett vele, miután ugatások közepette bátran bevetette magát a harcba.

Szombat reggel a Lángoló Kör területe csendesen nyújtózott végig Sopron barokk stílusú épületeivel szembe. Mély hallgatására a városiak csak koradélután figyeltek fel. A helyszínt átvizsgáló rendőrök vezetője, anélkül, hogy bárki is észrevette volna, magához vette Koridon egyik kölykét. Tőle rövid időn belül átkerült a Lambert családhoz, akivel rokonságban állt. Az illető család Soprontól úgy négy kilométernyire, Ágfalván élt egy hatalmas gyümölcsössel körülvett, kétemeletes, zöldfedelű kőházban. Pár év eltelte után Koridon kölykéből szép, megtermett házörző kutya lett. Lamberték jóvoltából – mivel nőtény volt – az Arlett nevet viselte. Akárcsak Koridon, tudta emberekhez hasonlóan ölteni a nyelvét, és kissé vad természete miatt általában rövid láncon tartották. Az egyik kemény vonású Lambert fiú egy csípős téli reggelen a gyéren hulló hópelyhek közepette épp fát hasogatott. Báránybőr kabátot, kucsmát, gypjúnadrágot viselt. Néha meg-megállt pihenni. Ilyenkor körbenézett a hószőnyeggel fedett udvarukon,

amelynek alsó részében Arlett tartózkodott. Bizonyos idő után a fiú azon vette észre magát, hogy a kutya folyton őt bámulja, majd elkezdte nyújtani a nyelvét. A percek csak teltek, és nem hagyta abba. Ez nagyon felidegesítette a fiút, aki aztán a kutyának dobta fejszóját. Arlett vérző fejjel egyből kimúlt. A fiú ijedten a tetemhez szaladt:

– Kapok én apámtól – törtek fel belőle a szavak. Hirtelen nyöszörgésekre lett figyelmes. A kutyaól belsejéből jött. Teketóriázás nélkül belenyúlt. Csupaszeze puha, szőrös testecskekbe ütközött. Megmarkolta, majd kihúzta őket. Három kiskutya volt. Egyből egy ötlet villant át elméjén. Elővette bicskáját, és elkezdte levágni a kölykök nyelvét. Azok éles vinnyogásba kezdtek. Ez idő alatt a ház kapuján belépett egy kecskeszakállas, bajszos, fekete kabátos férfi. Fején nemezkalapot viselt, és mivel sántított egy kicsit, sétapálcát hordott magával:

– Mondd, hol vehetek kutyát ebben a faluban? – hallatszottak fel az idegen szavai a Lambert fiú háta mögött, aki felrezenve hirtelen megfordult, és végigmérte a férfit.

– Nekünk van három kutyakölykünk. Szívesen eladok egyet önnek.

– Hm... Tíz fillért adok érte.

– Rendben.

– Mitől véresek, miként halt meg a szuka? – kíváncsiskodott gyanakvásmentesen, miután fizetett, és átvett egy kölyköt.

– Az anyjuk vérétől. Megvadult, így aztán agyon

kellett csapjam. Ne aggódjon, a kölykei szelídek...

– Értem. Szép napot! – köszönt el. A fiú semmit sem felelt. Csak szó nélkül elnézett a távozó középkorú idegen után, aki a farkától lóbálva vitte a megvásárolt kiskutyát. Az váratlanul elkezdett nyelvet ölteni az ifjú Lambertre.

– „Képtelenség!”– mondta magába a fiú. Szétnyitotta tenyerét. Három apró nyelvecskét tartott... Az idegen egyre csak távolodott a lassan szálldogáló hópelyhek között. Egyszer csak eltűnt a fiú szeme elől. Folyamatosan haladt kifelé a faluból. Kiérve ment még pár métert előre, majd az aszfaltösvényről letért egy hófödte rétre. Itt elindult egy lábnyomoktól kitaposott ösvényhez hasonló csapáson. Ennek a végénél hét lakókocsi várt rá. Mindegyik előtt három kövères, fekete egyszarvú pihent. A cirkusz neve Szokatlan Társaság volt:

– Hogy ment a vásár? – hangzott fel egy női hang. Egy szárnyas sellőtől jött, aki egy kocsi tetején feküdt.

– Amint látod.

– Túl kicsi.

– Mindjárt megnő – jelentette ki egy alacsony küklopsz. A havat seperte. Gyorsan a férfihez sietett. Átvette a kiskutyát, köpött rá egyet, majd a földre dobta. Az pár másodpercen belül vonaglás, nyüszítés közepette tigris nagyságúvá nőtt. – Valami ötlet?

– Rád bízom. Lepj meg.

– Meglesz – mondta a küklopsz. A kutyával együtt

távozott.

- Biztos Sopronba akarod, hogy menjünk?
- Igen.
- Legyünk elővigyázatosak – jelentette ki a sellő.

A férfi csak bólintott egyet, majd megindult a lakókocsijához.

A Szokatlan Társaság szürkület előttig tartózkodott Ágfalva közelében. Célpontjuk Sopron északi része volt, ahová aztán estére úgy nyolc óra körül meg is érkeztek. Nyugodtan letáboroztak a barokk város Virágvölgy mezején. Sűrűn hullott a hó, így a sátorfelhúzást és a cirkusz népszerűsítését másnapra halasztották. Éjfélkor Sopron házaiból sárga szikrák kezdtek kiszivárogni. Az alvó Szokatlan Társaság köré gyülekeztek, ahol nagyon hamar egy lángoló sátrat alkottak, amelyben épp akkor kezdődött meg az előadás... Mindezt senki sem látta. Kivéve néhány szellemi lényt, aki éppen arra járt, továbbá Arlett kölykét, amely másnap reggelre érdekes módon eltűnt a küklopsz lakókocsijából. A város emlékei magukkal vitték őt.

Meglepetés

Angyalnak születtem még a Fényhordozó bukása előtt. Nagyon sokan vagyunk. Emberhez hasonló külsőnk van, de nincs nemünk, nem eszünk, iszunk, szaporodunk, szűznemzéssel sem rendelkezünk, és korlátozott az ismeretünk. Halhatatlan testünk természetfeletti anyagból áll. Képesek vagyunk repülni, attól eltekintve, hogy csak bizonyos angyaloknak van szárnya. Gyorsak vagyunk, tudunk teleportálódni, a bűnnel szemben pedig nekünk is küzdenünk kell. Alkotónk, akárcsak az embereké, az Úr, a Mennyei Atya. Mi azonban nem a hasonlatosságára voltunk teremtvé, és folyton a szolgálatában vagyunk. Egyesek dicsőítés által, mások üzenetek közvetítése, bizonyos területek, emberek felügyelése révén, némelyek pedig más dolgokon keresztül. Én egy vagyok azok közül, akik a tömeges halál beállta után csoportosítják a lelkeket. Most éppen Amszterdamban van dolgom. Szokásom, hogy mindig hamarabb megyek a katasztrófa színhelyére, ugyanis szeretem megfigyelni, kihallgatni az embereket. Nagyon élvezem.

A fényes testű angyal, miután landolt a „Napsugár” vendéglő előtt, érdeklődve körülnézett. Szellemi látását használta. A félhomályban néha feltűnt egy-egy gonosz szellem, angyal, a testet öltött bűn különböző rovarhoz, hüllőhöz hasonló lény formájában. Az étterem teraszán csak néhány ember tartózkodott: egy kopaszodó, kövér

újságíró, egy sovány, idős házaspár, meg egy barnás bőrű anya rakoncátlan gyerekével. Tíz óra körül lehetett. Benézett az étterembe. Odabent már többen voltak, és halk hangzavar honolt. Azon gondolkodott, kihez, kikhez csatlakozzon, amikor észrevett egy, a büntől kevésbé fertőzött ifjút, aki sietve érkezett a vendéglő elé, majd helyet foglalt a teraszon lévő egyik asztalánál. Folyton az óráját nézte. Az angyal leolvastva róla, hogy vár valakit, leült a közelébe. A frissen érkezett fiú egy magas, kevésbé izmos, fekete hajú ifjú volt. Fekete öltözetet viselt, és két csokoládés fagyaltot rendelt. Megkérte a pincért, hogy majd akkor hozza őket, amikor szól. Rövid idő múlva egy szép sovány, feketehajú lány érkezett a fiúhoz, és hátulról befogta annak szeméit, majd miután az felismerte őt, finoman megcsókolták egymást. A lány ezután leült a fiúval szembe. Teljesen fehérbe volt öltözve, leszámítva hosszú kétsorosan gombolt fekete redingotját:

– Hogy vagy? – szólalt meg kedvesen.

– Jól... Mondani szeretnék valamit...

– Csak bátran – bízta kedvese rosszat sejtve.

– Tudod... Valamit az elmúlt kilenc hónap alatt nem mondtam el neked. Van egy bizonyos betegségem, ami miatt lehet, hogy nem lehet gyermekem, így aztán a legjobb, ha szakítunk.

– Óóó... Képes vagy azt hinni, hogy csupán csak e miatt elhagynálak? Te minden földi dolognál többet érsz nekem – mondta szenvedélyesen, megfogva a fiú

kezét. – Annyira szeretlek! – tette hozzá.
– Köszönöm. Várj rendelem valamit. Utánanézek.
A fiú távozott, majd hamar visszajött:
– Mit rendeltél?
– Meglepetés!
– Azokat szeretem.
– Tudom – jegyezte meg. Ekkor felbukkant egy pincér két nagy csokoládéfagylalttal.
– Köszönjük! – mondta a pár egyszerre.
– A kedvencem. Jól ismeresz – mondta a lány mosolygva, és hamar nekilátott enni.
– Hát igen... – mosolygott a fiú is. Kissé féltő tekintettel nézte a gyorsan kanalazó társát. Az egyszer csak megállt, majd erőteljes köhögésbe tört ki. Valami megakadt a torkán. Egy aranygyűrű volt. Majdnem megfulladt tőle.
– Hozzám jössz? – kérdezte.
– Már vártam erre! – jelentette ki boldogan a lány a fagylaltos, nyálas ékszert nézve. Gyorsan megtörölte a száját. – Persze! – mondta párja szemébe nézve. Azon voltak, hogy megcsókolják egymást, amikor egy erőteljes légnyomás miatt, amelyet egy hangos becsapódás okozott, az asztallal együtt felborultak. Ekkor a közelükben hallgatózó angyal felállt, mosolygva végignézett rajtuk, majd megindult, hogy a lezuhant személyszállító repülőgép körül begyűjtse azon lelkeket, akik elhagyták testüket, és akiknek bizonyos ideig a Mennyben van a helyük.

Az alagút mélyén

A napóleoni háborúk elején egy francia mérnök, Albert Marthien érdekes ötlettel állt elő Bonaparte Napóleonnál. Egy olyannal, amelynek a megvalósítása után a hadvezér meghódíthatja Angliát. Röviden a következő volt: kis ideig békét kötni a szigetországgal, majd Calaisztól egész Doverig ásni egy alagutat, amelyen keresztül a két ország között kereskedelmi céllal közlekedni lehet. Tetszett az ötlet Napóleonnak, és rövid idő múlva meg is történt a kivitelezése. Az ásatások még az elején jártak, amikor a hadvezér megtudta, hogy a munkások a föld mélyén egy nagy gránitsziclába ütköztek, amelynek a közepén egy ismeretlen jelekkel televesett gótikus bejárat található, mögötte pedig akármennyit is ástak, semmit sem találtak. Napoleon arra gondolva, hogy valami értékes műalkotásra bukkantak, a helyszínre küldte egyik tábornokát, vizsgálja meg a leletet, majd pedig ásattassa ki, és hozassa Párizsba. Az illető Joachim Murat volt, egy gödörhajú, hosszúkás vonású, keménytekintetű férfi. Hétfogatos hintóval érkezett meg a Calais környékén történő ásatásokhoz úgy szürkület előtt. Háromszöghöz hasonló tollakkal díszített kalapot, sötétkék-fehér redingotot, brokát giletet, fehér pantallót, fekete lovaglócsizmát viselt. Oldalán szablya függött alá. Az alagút olajlámpákkal megvilágított bejárata körül különböző szerszámok, földkupacok, sátrak, kis faházak helyezkedtek el, fáradt, izzadságszagú

emberekkel, akik lefeküdni készültek. Murat egy mérnökkel és néhány munkással, miután bejelentette, hogy miért jött, megindult az alagút belsejébe. A mélyén, úgy a vége felé, felbukkant a gótikus bejárat. A tábornok a halovány fényben, elkezdte a rajta levő jeleket figyelni. Írásjelekhez hasonlítottak. Hirtelen gyenge földrengés keletkezett. Murat kivételével mindenki menekülni kezdett. Ő kevésbé ijedten, de meggondolatlanul gyorsan beállt a sziklabejárat alá. A rengés, gyér omladozás, hangzavar rövid ideig tartott, a tábornok pedig készült kilépni védelme alól, amikor egy darab a boltívből a fejére esett, ő pedig eszméletlenül elterült a földön. Értelmes női- meg férfihangokra ébredt. Sietve feltá-pászkodott. Egy ismeretlen, napsütéses helyen volt, különböző emberszerű lényektől körülvéve. Ijedten előrántotta szablyáját.

– Hol vagytok, mi ez a hely, kik vagytok? – záporoztak a kérdései. Egy középkori erőd udvarán volt, egy ugyanolyan gótikus bejárat mellett, amilyen az alagút mélyén helyezkedett el. A lények többnyire kétméteres sovány alakok voltak, díszes selyem- és vászonöltözetben, hatalmas kardokkal, jobbjukon pedig kis hosszúkás pajzsokkal felszerelve. Volt közöttük néhány átlagos méretű, barnás bőrű, teljesen szőrtelen, vörös szemű férfi is, meg pár alig egyméteres emberszerű lény. Az összes barnás bőrű, meg még néhány sovány alak a kapu körül állt, és Muratot nézte.

– Ne félj, nem bántunk! – szólalt meg kedvesen

egy magas nő. Szavai nyugtatóan hatottak. Fehéres bőre, kék szeme, hullámos hosszú fekete haja volt. Vörös-fekete ruhát viselt, fején pedig drágaköves arany virágkoszorút hordott.

– Hol vagyok? – érdeklődött megnyugodva a tábornok és nőre nézett. Különösnek tartotta, hogy értik egymás beszédét.

– A Delmir bolyón. Nagyobb a Föld holdjánál, és a Tejúttól az ötödik galaxisban helyezkedik el. Bizonyos mértékben hasonló a Földhöz – kapott választ az egyik barna bőrű férfitől.

– Hihetetlen! – képedt el Murat. Kissé megvágta magát. Egyből rájött, hogy nem álmodik.

– Egy Valden résen keresztül érkezted. Mi találtuk fel. Sokat készítettünk belőle, és szétszórtuk őket a világegyetemben, hogy majd szükség esetén használhassuk – magyarázta egy törpenövésű lény a gótikus bejáratra mutatva. – Válságos helyzetekben idehozatunk egy olyan személyt, aki segíteni tud nekünk – tette hozzá.

– Hogyan?

– Felolvassuk a bejáratra vésett szöveget, és elmondjuk a bajunk. Ezek után pedig az itteni kapu valamelyik párja ott jelenik meg, ahol számunkra a megfelelő személy található. Irányító ereje van, így aztán mindent úgy tesz, hogy az illető besétáljon alája azért, hogy ide teleportálhassa.

– Érdekes...

– Nem teljesen tökéletes a rés, így aztán az idehozott személy, ha három nap alatt nem tölti be, amit kell, vagy akár többet marad itt, meghal.

– Jó tudni – suttogott a tábornok megszeppelve.
– Joachim Murat a nevem, és tábornok vagyok – mutatkozott be sietve, miközben helyre rakta szablyáját. – Megtudhatnám, hogy miben segíthetek? – kíváncsiszkodott kimérten, a kékszemű nőre nézve, akiről leolvasta, hogy valami vezérféle.

– Trónfosztás. Bolygónkon öt népcsoport él, amelyeket mind emberszabású lények alkotnak. Az erlijek, akikből a bolygó királyai, uralkodói kerülnek ki, a művészeket adó ronik, a brillek, kikből a papjaink származnak, a helvok, tudósaink népe, és a vologok, akik a katonáink sorait képezték valamikor rég a betolakodókkal szemben. Ők jelenleg az ellenségeink, ugyanis megfertőződtek egy pusztításra meg rosszra ösztönző erőtől... Három nép teljesen ellenálló képességű vele szemben, ők azonban nem harcolnak, ugyanis ha fegyvert fognak, rögtön meghalnak. Sőt, ha valaki megöl mondjuk egy brillt annak hazájában, egyből meghal. Egy ideje a katonáink már csak a népemből kerültek ki. Jó harcosok, csak nagyon kevesen vannak, ugyanis Borfin herceg, aki szintén megfertőződött, arany-szobrokká változtatta őket, amikor azok meg akarták gátolni őt a királyi hatalom átvételében országunk fővárosában. Az öreg királyi pár meg a férjem is, aki amúgy ikertestvére Borfinnak, áldozatául esett...

– Ki kellett volna, hogy irtsátok a vologokat, miután megfertőződtek – jelentette ki Murat erélyesen.

– Soha nem tennénk olyat. Élettársaink – jegyezte meg kedvesen a nő. A tábornok mormogott valamit, majd megszólalt:

– Mennyi harcosod van?

– Ötszáz.

– Természetfeletti erő?

– Néhányunknak van csak.

– Hm... Kevés.

– Tudom.

– Egy kis színjátszással talán sikerül megoldanunk a trónharcot – kapott észbe hirtelen Murat.

– Hogyan? – kérdezte lelkesen a nő.

– Te Borfin testvérének a felesége vagy, akiből ugyancsak király lehet, így aztán bizonyára örvendene, ha a kezébe kerülne... Elviszlek neki fogolyként, megtudom miként oldható fel a varázslat, majd miután feloldom, végzünk a lázadókkal – magyarázta röviden és kevésbé belegondolva.

– Tetszik az ötlet. Induljunk! – jelentette ki rövid gondolkodás után a hercegnő. Magához intett egy olyan szerkezetet, amelyet a tábornok még soha nem látott. Bátyához hasonlított, lyukacsos fémkúp fedte, négy hosszú puskacső meredt ki belőle és egy folyamatosan mozgó rotorlapát tartotta a levegőben. – Beszállás! – mondta a nő. Murat vakmerően engedelmeskedett, bár kissé félt. – A fővárosunk közelébe megyünk, ott pedig

majd felkészülünk – tájékoztatta. Gyorsan a magasba emelkedtek, és megindultak előre. A tábornokot néha-néha elkapta a rosszullét, így csak nehezen tudta alaposan szemügyre venni az alattuk elterülő tájat. Bizonyos idő után, egy sziklás táj tűnt fel előttük, különböző félméteres fákkal. Egy nagyobb sziklatömeg tetején érdekes módon magas csipkézett peremű várfal húzódott végig. Mögötte egy nagy sziklatömegben többtornyú, változatos repülőszerkezetektől körülvett kastély emelkedett. – Meg is értünk! – kiáltott fel a nő. A vártól kissé messzebb landoltak. Ezután a hercegnő a repülő bástyát természetes lóvá változtatta, majd a semmiből előszedett vaskos köteleken keresztül a mén egyik oldalához kötötte magát. – Indulj a városba – utasította Muratot. A főváros egyik őrizetlenül hagyott kapuja közelében jártak, amikor velük szembe vágatva megjelent egy több száz főből álló lovassereg. Mindegyik katonának hat karja volt, és különböző fegyverekkel megdíszes páncéllal volt felszerelve. Lovaik, akárcsak a termetük nem volt olyan nagy. Vezérük teljesen másképp nézett ki. Magas, szőke hajú, háromszemű férfi, hatalmas lovon. Tarka selyemruhát, láncinget viselt. Oldalán kard, jobbán pedig pajzs pihent:

– Borfin. Vigyázz vele! – suttogott a nő, mielőtt Murat az időközben megálló lovascsapat közelébe ért, amelyből a vezér előlépve megindult feléje. Nem tűnt ellenségnek, inkább kíváncsinak:

– Ki vagy idegen, és mit keres nálad a lázadók

vezérének a felesége? – kérdezte a herceg kimérten, megállva a tábornokkal szemben.

– Joachim Murat, Franciaország Első Konzulának a tábornoka. A Földről hoztak ide nem olyan rég azért, hogy segítsék az erlij népnek a vologokkal szemben, akik tönkre akarják tenni őket, egy Borfin nevű herceggel együtt. Kétkedtem a hallottakban, így ezzel a nővel, akit foglyul ejtettem, megszöktem, azzal a céllal, hogy utánajárok a dolgoknak, még mielőtt bármit tennék... – válaszolta hosszadalmasan.

– Mikor történt?

– Néhány órája.

– Hadakozás?

– Persze, hogy volt – vágta rá meggondolatlanul.

– Mutasd a kardod!

– Semmi értelme.

– E bolygó királya vagyok, úgyhogy tedd, amit mondtam! – kiáltotta erélyesen Borfin, előkapva és Muratnak szegezve kardját. A tábornok kissé megremegett, bár nem értette a helyzetet. Neki látott előhúzni szabályját. Annak tiszta, éles pengéje, meglepetésére nagyon csorba volt. Láttán Borfin leengedte fegyverét. – Az erlijek teste, fegyverzete nagyon tömény... Minden esetre, hazugság, amit tudsz. Teljesen fordítva van. Ha akarsz, bővebben is tájékoztatlak – mondta nyugodtan. – Légy a vendégem! – tette hozzá a vár felé mutatva. Ezután megindultak a belsejébe.

– Nem maradhatok sokáig. Három nap múlva

meghalok, hogy ha nem térek vissza – jegyezte meg, miközben azon gondolkodott, miként tovább.

– Igazad van... Amint lesz elég hatalmam, nem lesz többet ilyesmi, és az összes lyukakon keresztül világ ura én leszek! Értesz a mágiához?

– Nem, csak a hadászathoz – felelte a tábornok. Ezután egy ideig csak hallgattak.

A városban tisztaság és rend volt. Különböző méretű személyek tettek-vettek, hintókkal, motoros járművekkel közlekedtek. Rajtuk kívül különböző testtartásokban, szétszórtan, néhol pedig tömegesen aranszobrok helyezkedtek el. Ezeket a lóra kötözött nő szeme láttára éppen akkor kezdték el feldarabolni. Összeszorult szívvel, azon gondolkodott, hogy vajon férjével mi van. Kis idő után a hatkarú lovasok szétszóródtak, ők pedig haladtak tovább a központ felé, ahová csak sziklába vájt ösvényeken keresztül lehetett feljutni. A kastély környéke is tele volt aranszobrokkal, hatkarúakkal. A nő öröme a férje is ott volt:

– Ő a lázadók fővezére – mutatott Borfin egy szoborra a királyi lak egyik bejáratának a közelébe érve. Itt néhány hatkarú rögtön jött, hogy elvigye a lovát, meg levetni készülő láncingét. Miután az lekerült róla, a tábornok rögtön észrevette a nyakán függő aranyláncot, rajta egy tenyérnagyságú, rombuszalakú, üveghez hasonló tárgy. Nem volt túl vastag, a belsejében pedig sárgás pára kavargott. Egyből rájött, hogy az illető tárgy megsemmisítésével életre keltheti az aranszobrokat.

Mint általában, anélkül, hogy sokat gondolkodott volna, egyből cselekedni kezdett. Gyorsan felkapott egy követ és nagy lendülettel a herceg mellkasának dobta. Semmi sem történt, a rombuszsal, az erlij pedig nem jött rá arra, hogy Murat mit akar, csak miután az a negyedik dobással megrepesztette a tárgyat. Előhúzott szálfegyverével támadni akart, a tábornok azonban egy újabb dobással széttörte a rombuszt. Ekkor hatalmas fény csapott fel, a vár azon részeiben, ahol aranyoszor volt:

– Meglakolsz!

– Add meg magad Borfin! – hangzott fel hirtelen a herceg ikertestvérének a szava, akinek csak két szeme volt.

– Randvil! – kiáltott fel boldogan a köteleitől megszabaduló nő, a férjéhez szaladva. Átölelték egymást. Ekkor Borfin egy kúrtszóhoz hasonló kiáltást hallatott, majd fekete sassá változva felszállt, a testvére azonban kilőtt rá egy olyan erőfoszlányt, amitől egyből emberi formát öltött, és belekerült egy sárga fénygömbbe, amellyel együtt a földre esett. Bármit tett, nem tudott kiszabadulni...

– Köszönjük a segítséget! – hálálkodott az erlij pár.

– A továbbiakban is! – jelentette ki Murat lelkesen. Ezután a házaspárral együtt, bekapcsolódott a nekik, és a városban levő összes erlij katonának támadó vologok kiűzésébe. Egy ideig együtt küzdöttek, majd szétváltak. A tábornok épp a palota hátsó kertjében járt, amikor

egyszerre öt hatkarú támadt rá. Kettővel sikerült csel által végezni, a többivel azonban sehogy sem tudott. A változatos méretű növényzet között bujkálva belebotlott egy ugyanolyan kapuba, mint amelyet már kétszer látott. Valahogy eltűnődött, így aztán később vette észre az egyik nekitámadó vologot. A tőle jövő ütéstől kissé megtántorodott, majd elkezdett hátrafele araszolni. Az ellenség néhányszor még lesújtott, ő azonban rövid időn belül végzett vele. Ezek után, alighogy egy lépést tett hátra, egyből elmosódott minden körülötte, majd miután kitisztult, az alagút mélyén találta magát, könnyed földrengés közepette, amely kezdett megszűnni:

– Végeztem – dünnyögött kissé sajnálkozva. Helyrerakta megcsorbult, véres kardját, és kimerően megindult kifelé az alagútból.

A kapu, bizonyos idő után, még aznap este a felszínre került, ahol azonban mindenki meglepetésére, egyből szétporladt. Murat sem értette, miért. Sajnálkozva elrakott emlékbe egy marék gránitport, majd távozott a helyszínről. Útközben azon gondolkodott, mit mondjon Napóleonnak.

Kiéhezve

A jelenkori Kolozsvár temérdek szórakozási lehetőséget kínál a fiatalok számára: különböző tudományos körök, sportklubok, mozik, színházak, vendéglők, cukrászdák, sétaterek... Ezek közül néhányat Sarolta is kihasznált rövid élete alatt. Gyerekkora óta a város nyugati részében lakott közel a kolozsmonostori apátsághoz. Nyúlánkabb, sovány leány volt, hosszúkás ábrázattal, barnás szőke, cérnaszál hajjal. Fürtjeit gyerekkorában, amikor még szemüveget is viselt, a szülei mindig rövidre vágattatták. Ezért úgy nézett ki, mint egy kisfiú és bizonyos esetekben sokan annak is nézték. Mindez azonban nem okozott gondot számára. Az évek múlásával, mint minden kisleány, ő is nőiesedett, és huszonéves korára már senki sem nézte őt többé az ellenkező nem valamely tagjának. A férfias dolgok mindettől eltekintve mégsem maradtak ki az életéből, tudniillik a legjobb barátja éppen egy vele egykorú ifjú volt, aki a szomszédságában lakott. Szerelemtől meddő barátságuk, bár mindenki furcsállta, elvégre sokan lehetetlennek tartják az egészséges, egyszerű fiú-leány barátságot, mindvégig csupán az agapé, fileo szeretet körül mozgott. Kapcsolatukat az évek folyamán különböző tevékenységek alatt építették: kosárlabdázás, nyári hónapokban séták a fellegváron, a hús parkokban, továbbá fényképeződés a város fűvészkertjében...

A középiskolás évek után Sarolta kezdett türelmetlenné válni. Párkapcsolatra vágyott, szeretett volna férjhez menni. Sokszor említette is a barátjának, hogy szerezzen neki egy jóképű fiút. Az illető azonban mindig elutasította... Hosszú hónapok leforgása közben Sarolta egyre kiéhezettebbé vált egy pár után. Mérhetetlen magányát és vágyát nagyon rövid időn belül egyre jobban a munkájába próbálta fojtani. Munkahelyéről nap, mint nap gyalog vagy taxival ment haza. Azon esetekben, amikor gyalogolnia kellett, mivel útjába esett a város fűvészkertje – ennek két bejárata van, így átszelhető –, hogy kipihenje a munkában felgyülemlett fáradalmait, gondolkodás nélkül átsétált rajta. A világ minden tájáról több mint tízezer növényt tartalmazó kert mindig is felüdítette, így aztán naponként nem csak hogy átsétált rajta, hanem néha meg-megállt, elnézte a különböző növényeket, műromokat, tavacskákat, melyek egyaránt betöltötték a kert belsejét, továbbá a türkizkék ablakú üvegházakat. Legtöbbet a neogótikus stílusú Víztorony környékén időzött. Ezen épület fehérre meszelt tömzsi testét, amelyet bordó zsindeyes tetőzet fedett le, macskaköves sétányok ölelték körül. A korzók egy hatalmas domboldalon található fás területet szeltek át. A többnyire túlevelű fák árnyékában különböző fémszobrok meg a nap melegétől kellemes illatokat ontó nárciszok, liliumok, tulipánok ágaskodtak az ég felé, szomszédságukban tavirózsákkal ellepett gránitperemű díszkúttal. A Víztorony környéke nem volt minden

alkalommal kietlen, amikor Sarolta arra sétált, így aztán, hogy távol legyen a kert többi látogatójától, mindig a torony tetején keresett menedéket. Ide csak ritkán szoktak felmászni az emberek: felérnek, körülnéznek, szívnak egy kis levegőt, majd lemennek. Itt a lány fuvallatok által megszült csendben Sarolta kedvére ábrádozhatott. Többnyire arról, hogy egyhamar ráakad a neki való személyre, vagy megtalálja ő az illetőt, aki aztán eloszlatja a magányát. Az utóbbi kívánsága viszont nem következett be, a társ pedig, akit végső soron ő maga talált, érdekes módon az illető terep környékének egyik mereven elidőző szobra volt. Egy rekamiééhez hasonló heverőn kinyújtózott fémtestű alak. Őt egy meleg délután vett észre Sarolta a Víztorony tetejéről, és érdekes módon egyből különös vonzalmat kezdett érzékelni iránta. Nem is gondolt arra, hogy e beteges érzelmeit, amelyekhez különböző gondolatok is társultak, minél előbb ki kéne, hogy űzze szívéből. Kecses mozdulatokkal lement hozzá. Finoman lépkedve a virágos pázsitszőnyegen, megközelítette, körüljárta, majd bizsergő testtel, néha-néha megértette a szobor fémmalkatát. Az a meleg nyári nap sugaraitól égetett. Saroltát ez azonban nem zavarta, hanem finoman és elpirulva a mereven fekvő férfi mellé feküdt. Átölelte, majd szőke fejét a férfiszobor vállára hajtotta. Cselekedeteit a környéken ólálkodó turisták, illetve az arra sétáló helybéliek gyenge érdeklődéssel, de annál nagyobb kíváncsisággal nézték.

Sarolta minden egyes nap, lehetett napos, borús vagy éppen esős idő, felkereste élettelen szerelmét. Elmondta neki, mennyire vágyott már egy társra, és nagyon örül, hogy pont őrá talált, ugyanis vele úgy érzi, meg tudja osztani önmagát. Egy nap, a műalkotással való kapcsolata egy csókba hajlott. Szerencsére ezt a környezete már nem vette észre, és senki sem szerzett tudomást róla. Kivéve Sarolta legjobb barátja. Az meghökkenve egyből arra utasította barátnőjét, hogy mielőbb hagyjon fel ezzel a beteges szerelemmel, elvégre ez nem ered máshonnan, mint holmi gonosz erőtől, erőktől. Sarolta sértődötten nemet mondott, és továbbra is nap, mint nap felkereste a szobrot... Egy borongós augusztusi estén, Sarolta úgy gondolta, eljött már az idő arra, hogy a szerelmének adja magát. Éjfél előtt alig csak egy szál bordó alkalmi ruhába öltözve átmászott a fűvészkert kerítésén, majd a Hold ezüstös fényénél sóvárogva felkereste fémkedvesét. Kissé hűvös, alig érzékelhető szél fújt.

– Látom, nem alszol kedvesem – szólalt meg a szobor mellé érkező Sarolta. – Fázol? Semmi baj, én majd felmelegítelek – folytatta. A férfihoz bújt, és lecsukott szemmel heves, viszonzatlan csókolózásba, ölekezésbe kezdett. Ekkor hirtelen megeredett az eső. Villámlott, dörgött, és a szél ereje megnőtt. Saroltát mindez nem zavarta. Ő folytatta tovább az enyelgést az esőtől áztatott szoborral. A bohém bujálkodásnak azonban egyhamar végszakadt, ugyanis a szobor,

fénybe úszva hirtelen megvillant, majd darabokra hullott, Sarolta pedig megpörköelve holtan esett össze. Egy virgonc villám eltalálta őket. Kis ideig semmi sem történt, majd a környéken levő fák megrázták magukat, törzseik pedig recsegve elkezdtek felhasadni. Minden egyes fából, egy-egy alacsony fatestű emberszabású élőlény bújt elő. Hosszú gyökerekhez hasonló ujjakkal, orral, füllel. Fürgén, halk, recsegő hangokat hallatva kiszökkentek a fák belsejéből, vöröslő szemeikkel pedig végignéztek az esőáztatta környéken. Kezeikben egyesek kalapácsot, csákányt, vagy éppen cinezőt, harapót tartottak, mások pedig hegyes tört. Rövid szemlélődés után a szerszámokat birtokló faemberkék pillanatok alatt nekiláttak a villámtól darabokra szaggatott szobrot helyreállítani. A törökkel felszerelt társaik, érthetetlen dünyögések közepette sietve nekiestek feldarabolni Sarolta üszkös, de még mindig formás hulláját. Annak részeit, ahhoz, hogy eltüntessék, elkezdték felfalni. Végezve mindannyian sietve visszabújtak a fák belsejébe. Hátrahagyva az égiháborútól továbbra is kínozott környezetet. Ennek friss emlékeit a zuhogó eső lassan kezdte elmosni.

Tartalom

Állati szemtelenség / 7
Meglepetés / 16
Szellemi fegyver / 19
Valóságon innen és túl / 25
Az alagút mélyén / 30
Láthatatlan merénylők / 40
Visszatérés / 45
Figyelmeztetés / 49
Rejtély és hírnév / 56
Aranylap / 63
Idegen lelkek / 70
„Foo fighter” / 76
Bizalom / 82
Héliosz könnye / 89
Megtérve / 97
Dédunoka / 101
Árnyékhang / 109
Véres vacsora / 113
Alerion / 116
Kiéhezve / 122
„A hiányzó láncszem” / 127

Borító: NpS © K. Zoltán
Korrektúra: Cserey Hajnalka
Nyomda: Qual Media, Kolozsvár